

VERWAAID BEHANG

John Stork

Gedichten
met een ondersteunende voorbeschouwing

Schrijver: John Stork

Coverontwerp: Esther Streefland

© John Stork

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Met een aangenaam gevoel draag ik de volgende gedichten op aan hen die mij dierbaar zijn of waren:

“De Bewondering”

– aan de altijd in mijn hart bivakkerende Patrick en Diana

“Alleen voor jou”

– aan mijn vrouw Conny

“De Schilder”

– aan mijn oude vriend Aad Smit (JAS)

“De Verwijdering”

– aan de constant geestverrijkende Piet Munsterman

“Pa”

– uiteraard aan mijn verwekker

“Positivo”

– aan mijn dochter Diana

“Maandag”

– aan de toppers Greet en Co

...en de rest van al mijn kronkels aan alle lieve mensen die regelmatig mijn pad kruisen of dat ooit hebben gedaan...

Voorwoord

Ik heb door de jaren heen heel wat pennen leeg geschreven. Hoeveel kan ik zelfs bij benadering niet inschatten, maar wat ik wel weet, is dat meneer BIC niet voor niets een villa bezit; volgens mij heb ik de hele bovenverdieping betaald.

Veel zinnigs is er aan het papier toevertrouwd en zeker net zoveel onzinnigs is er in de prullenbak verdwenen, achteraf gezien eigenlijk misschien nog onvoldoende.

Ik heb voor het merendeel songteksten gemaakt, waar veel vraag naar was, omdat een behoorlijk grote groep van onze getalenteerde muzikanten wel hun instrumenten tot in de perfectie beheersen, maar moeite hebben met het verzinnen van waardevolle teksten. Een talent dat ik volgens hen wel afdoende bezat en daar werd ik, kennelijk naar tevredenheid, keer op keer weer voor gevraagd.

Pop, rock, country, religieus en zelfs carnavaleske teksten gingen erin als zoete koek.

Ook ben ik ooit een jaartje verbonden geweest aan een productiemaatschappij in Hilversum die plaatjes distribueerde naar middelbare scholen, voor zowel Engelse als muziekles.

Toen het mij wat ging vervelen – dat het niet al te best betaalde speelde ook mee – heb ik twee boeken geschreven. “Aan het kind de eer”, deel I en II, en deze zijn goed ontvangen.

Het schreeuwde eigenlijk om een derde deel, maar ik vond dat het tijd werd voor iets anders, misschien komt het er ooit nog eens van...

Er kwam onverwachts een persoon bij mij op die koffie die, al even onverwacht, een gedicht voordroeg. Daarmee zag ik het licht: *‘dit is mijn ding’*, dacht ik, hoewel ik er bijna onmiddellijk wel enige vraagtekens bij plaatste. Ik had namelijk gehoord dat als een auteur zonodig moet gaan dichten, dit meestal op voorhand al gedoemd is te mislukken en

eigenlijk dacht ik er stilletjes ook wel zo over.

Anderen, die wat van de eerste exemplaren onder ogen kregen, deelden mijn mening wonderwel niet. Er werden zelfs enige lovende woorden aan mij gewijd, hoewel ik die meer als een woordverspilling zag – en daar waren sommigen het ook wel érg snel mee eens.

Weer anderen namen zelfs het discutabele woord “kunst” in de mond en als ik niet stevig met beide benen op de grond zou staan, had dit mij zeker richting eigendunk doen wankelen: ik en kunst?!

Eén persoon vergeleek het zelfs nogal zweverig met ‘een zonovergoten, rustgevend vertrek’, terwijl ik het fictieve vertrek meer zag als een deel van een kraakpand, met kapotte ramen en verwaaid behang.

Toch deed al die, weliswaar verdeelde, maar oprechte aandacht mij uiteindelijk zwichten en deze grote stap nemen, de stap die u nu in handen heeft!

Het is dus nu aan u te trachten mij op de juiste waarde te beoordelen, dan wel terloops in te schatten.

Een moeilijke taak lijkt mij.

Ik wens u derhalve dan ook vasthoudendheid en begripvolle uren toe.

John Stork

Ik ben behoorlijk wat dank verschuldigd aan de volgende personen:

Aan Chantal van Rijswijk die, voor haar verhuizing naar Leeuwarden (jammer) en zich daar nu helemaal thuis voelt (top), het eerste gedeelte heeft uitgetikt.

Aan Piet Munsterman, die door zijn aanwezigheid en opmerkingen, waarschijnlijk zonder het zelf te beseffen, een bron van inspiratie is gebleken.

Aan Gerda Mestrum, die voor mij op zoek ging naar aan passende cover en daar volgens mij subliem in geslaagd is, ook al was het opnieuw terugvinden van de afbeelding weer een hele nieuwe strijd voor mijn redactrice.

Aan Cor Hogenkamp, die ervoor heeft gezorgd dat een cruciaal gedeelte leesbaar kon worden aangeleverd.

Aan mijn vrouw Conny, die mij tijdens het schrijfwerk met rust heeft gelaten en onze “samen leuke dingen doen” onbaatzuchtig en tot nader order terzijde heeft geschoven (kus).

Maar bovenal aan Esther Streefland, die – ondanks haar drukke werkzaamheden en daardoor eigenlijk al compleet gevulde dagen – toch nog de tijd heeft weten te vinden om dit, door mij totaal door elkaar gehusselde, zootje tot een leesbaar en waardevol eindproduct te transformeren (diepe buiging).

Bedankt kanjers!

De gedichten:

17	De Herinnering
25	De Vlindervlucht
29	Ondefinieerbaar
33	De Mussenklus
38	Het naamloze (t)huis
43	Alleen voor jou
47	Gescheiden
51	Psyche
56	De Schipbreuk
61	Onzekerheid
67	Blokkie om
71	De loeiende koeien
75	De Volgeling
81	Rondje verveling
85	De Bewondering
91	De Keuze
97	De Cyclus
101	De Spiegel
105	De Vogel
109	De Sloper
113	De Schilder
117	Zweverig
121	Joie de Vivre
127	Het vertrouwde loopgemak
131	De Frustratie
136	5/12
139	Zwanentrouw
143	Op rit
147	De goeie buur
151	De Leegte

155	De Verscheuring
159	Pracht
163	Naar Zijn beeld en gelijkenis
168	Aan de boezem van mijn droom
171	De zwerver in mijn hoofd
175	Koestertijd
179	Die ene traan
183	Dwalend
187	Leegte
191	De Verwijdering
196	Wietze
199	Plus en min
203	Ooit liefde
207	Pa
211	Aanschafplezier
216	De Kabouterman
219	Het Advies
221	Positivo
225	Maandag
229	Verdampt
231	Nat
233	De Eekhoornklus
237	De Drinker
241	De Poppenmoeder
245	Zinneloos

Inleiding bij 'De Herinnering'

Een bekende van ons, van iets verderop in de straat, is nog niet zo lang geleden overleden.

Ik ben naar haar begrafenis geweest, zoals overigens de hele buurt.

Ze heeft haar man dik overleefd, maar schijnt daarna wel veel alleen te hebben gezeten.

Terwijl ik dit schrijf en er nu eigenlijk pas goed over nadenk, schaam ik mij wel een beetje en realiseer ik mij dat we te weinig naar haar hebben omgekeken.

Toen het bericht van haar overlijden ons bereikte, deed het ons niet zo veel. Ze was daadwerkelijk niet meer dan een bekende, maar ook ik had misschien toch wel wat voor haar kunnen betekenen.

Er is geen excuus voor aan te voeren, het is niet goed te praten.

We zijn met z'n allen niet echt sociaal, meer onnadenkend geweest:

De Herinnering

*Ze zat voor het raam
en staarde naar buiten.
Ze dacht altijd maar
aan hoe het eens was.
Haar adem besloeg
de strak gelapte ruiten.
Ze werd het alleen zijn
dezelfde ruiten zo zat.*

*Ze keek om zich heen
naar haar mooie planten
de kachel die snorde.
Nee, koud had ze 't niet
wat geld op de bank
en gezond was ze ook nog.
Maar waarom had ze dan
toch zoveel verdriet?*

*De kinderen zeiden
het gaat heus wel over
het is slechts een kwestie
van tijd en geduld
het wordt straks echt beter.
Dan knikte ze volgzaam
maar voor haar is er niemand
die de leegte opvult.*

*Oh, ze kwamen best vaak hoor
ze mocht echt niet klagen
met kerstmis, met pasen
op haar verjaardag en dan
dan kon ze zich ook nog
door hen op laten halen
mits ze ruim van tevoren
aangaf dat ze kwam.*

*Want ze was altijd welkom
ze mocht echt niet denken
ben ik soms niet teveel?
zal ik nu echt wel gaan?
maar als ze dan daar was
en zij iets vertelde
werd haar stem wel gehoord
maar haar woord niet verstaan.*

*Als het eindelijk tijd werd
om weer te vertrekken
ze was niet zo vlot meer
het moest kalmpjes aan
dan wachtten ze vol ongeduld
en ze zuchtten
op de punt van de stoel
met hun jassen al aan.*

*Ze werd vaak gezien
als een roos die verwelkte
als een blad in de herfst
als de smeltende sneeuw
als het gras, bijna dor
als een kaars, nog net brandend
als een vertrouwd relikwie
uit de vorige eeuw.*

*Maar eens was zij prachtig
zelfbewust en daadkrachtig
door niets overheerst
en alom gerespecteerd.
Men hing aan haar lippen
en prees haar wijsheid
haar enorme bereisd zijn
haar verhalen zozeer.*

*Nooit om een weerwoord verlegen
in bijna alles bedreven
met een helder verstand
en haar geduld keer op keer
een conflict vaak vermijdend
nooit grensoverschrijdend.
Ja, ze was als die roos
die maar bloeide, steeds weer.*

*Thuis pakt ze het album
met de foto's van vroeger
toen alles nog was
zoals je hoopt dat het blijft.
Met hun handen ineen
en hun levens verstrengeld.
Hij haar man, zij zijn vrouw
van geen dag heeft ze spijt.*

*Ze denkt aan zijn lach
aan zijn olijke ogen.
Zijn stem, altijd aanwezig
en zijn vrolijk gezicht.
Aan zijn kunst om van niets
toch nog wel iets te maken.
Ze voelt zich dwalend door 't duister
ze mist zijn heldere licht.*

*Ze slaat de bladzijden om
het levensboek wordt gesloten.
Ze glimlacht en denkt
aan de tijd van weleer.
Hier vlak voor het raam
altijd starend naar buiten.
Maar haar adem beslaat straks
de ruiten niet meer.*

*Zo is zij gevonden
door een dierbare kennis.
Die had haar op straat
al een paar keer gemist.
Onverwacht kwam het einde
verdwaald in gedachten.
Op dat ene moment
heeft het lot zo beslist.*

*En nu zitten ze hier
met hun hoofden gebogen
hun handen gevouwen
uit hun mond een gebed.
Ongeloof spreekt als woorden
uit hun brandende ogen
de realiteit heeft ze kansloos
op hun plaats neergezet.*

*Straks brengt men haar weg
om voor eeuwig te rusten.
Ze zijn slechts nog één keer
allemaal bij elkaar.
Het orgelspel zweeft weg
de roze lelies geuren zwaar
de deuren gaan open
mijn God, hadden ze maar...*

*Na een laatste
wanhopige blik op de kist
door verdriet overmand
kijken ze elkaar aan.
Het berouw komt te laat
en ze zuchten
op de punt van de stoel
met hun jassen al aan...*

Inleiding bij 'De Vlindervlucht'

We letten er niet altijd op en als we het wel doen, komen we vaak niet dichtbij genoeg om ze goed te kunnen observeren, maar zo'n vlinder hè, da's best een mooi beest.

Met haar ragfijne, soms bijna doorzichtige vleugels en met haar bijna rustgevende – of juist felle – kleuren, door de natuur zorgvuldig en op een verfijnde manier tot stand gebracht, voor eeuwig vastgelegd, een wonderbaarlijk gebeuren.

Nou weet ik wel, zo'n vlinder is niet zo belangrijk in ons leven. Ze vliegen zelfs soms op een hinderlijke manier om je heen en als ze niet zouden bestaan, zouden we ze niet missen, maar toch...

Als de gelegenheid zich voordoet en je krijgt de kans om ze van heel dichtbij te bekijken, moet je dit zeker niet laten.

Even de vlinderwereld betreden, gewoon doen:

De Vlindervlucht

*Er vliegt een vlinder in de morgendauw
met moeite wint ze hoogte
zoekt naar de eerste zonnestralen
en vindt zo ook wat droogte.
Het nat plakt aan haar vleugels
deze last geeft haar wat hinder
maar bij iedere volgende vleugelslag
wordt de weerstand steeds iets minder.*

*Ogenschijnlijk in een willekeur
lijkt ze op de wind te dansen
doch doelbewust zoekt zij haar weg
pakt zo de haar geboden kansen.
Ze vindt een rustplaats op een tak
laat zich wat koesteren door de zon
daarna vervolgt ze weer haar weg
en vindt een bloem op een balkon.*

*Het lijkt even haar bestemming
het is daar warm en fijn
maar het is duidelijk niet haar einddoel
en haar kalmte was maar schijn.
Steeds hoger klimt ze nu
is uit het zicht verdwenen
maar een windvlaag dwingt haar naar beneden
en zo is ze weer verschenen.*